

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9923/2555

พนักงานอัยการจังหวัดนครปฐม โจทก์ นายอัศวิน ดาราแก้ว จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 212, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, ป.อ. มาตรา 212

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องมาแล้วว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 115 เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยเมทแอมเฟตามีนจำนวน 115 เม็ด ดังกล่าว คำนวณสารบริสุทธิ์ได้ 3.116 กรัม เมื่อปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ด ที่จำเลยจำหน่ายให้แก่สายลับเป็นส่วนหนึ่งของเมทแอมเฟตามีนจำนวน 115 เม็ด ที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่าย ดังนั้น จึงย่อมสามารถคำนวณหาสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด โดยคำนวณเทียบกับปริมาณสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนจำนวน 115 เม็ด ซึ่งคำนวณแล้ว เป็นสารบริสุทธิ์ 0.406 กรัม ซึ่งเกินกว่าสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัม แต่ไม่ถึงยี่สิบกรัม การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 66 วรรคสอง ซึ่งตามมาตรา 100/1 บัญญัติว่า ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษจำคุกและปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ โดยคำนึงถึงการลงโทษในทางทรัพย์สินเพื่อป้องปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ลงโทษจำคุกจำเลยฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ลงปรับด้วยนั้น จึงไม่ถูกต้อง ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่โจทก์มิได้ฎีกาในปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาไม่อาจพิพากษาลงโทษปรับจำเลยได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยซึ่งต้องห้ามตาม ป.อ. มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้อง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 67, 102 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง การกระทำเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 10 ปีและปรับ 800,000 บาท ฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 5 ปี และปรับ 400,000 บาท รวมจำคุก 15 ปี และปรับ 1,200,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ชั้นจับกุมและ ชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 คงจำคุก 10 ปี และปรับ 800,000 บาทไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ริมเมทแอมเฟตามีนของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, วรรคสาม (2), 66 วรรคหนึ่ง, วรรคสอง สำหรับความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุก 4 ปี เมื่อรวมกับ

โทษจำคุกในความผิดฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้นรวมจำคุก 14 ปี และปรับ 800,000 บาท ลดโทษให้หนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 คงจำคุก 9 ปี 4 เดือน และปรับ 533,333.33 บาท นอกจากนี้ แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงที่ คู่ความมิได้โต้แย้งกันรับฟังเป็นยุติได้ว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง เจ้าพนักงาน ตำรวจร่วมกันจับกุมจำเลยโดยกล่าวหาว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 115 เม็ด ไว้ ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวจำนวน 15 เม็ด ให้แก่สายลับไป ในราคา 2,250 บาท สำหรับความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลย มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง จำคุก 5 ปี และปรับ 400,000 บาท ศาลอุทธรณ์ภาค 6 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคหนึ่ง จำคุก 4 ปี เป็นการพิพากษาแก้วรรคในบทเดิมและแก้โทษ โดยที่อัตราโทษและลักษณะความผิดของ มาตรา 66 วรรคหนึ่งและวรรคสอง ดังกล่าวมิได้แตกต่างกันมาก จึงเป็นการแก้ไขคำพิพากษาศาลชั้นต้น เพียงเล็กน้อย และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยฎีกาข้อ นี้ของจำเลย คงมีปัญหาคือต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานมีเมท แอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาว่า โจทก์ไม่มีพยานหลักฐานมา สืบให้รับฟังได้ว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 100 เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อ จำหน่ายตามฟ้องนั้น เห็นว่า ร้อยตำรวจเอกบรรจบและจำสืบทำรวจวิสิฐ พยานโจทก์เบิกความว่า ขณะเข้าจับกุมจำเลย จำเลยให้การรับว่าเป็นเจ้าของร้านที่เกิดเหตุและจำเลยเป็นผู้นำตรวจค้น ภายในร้าน ผลการตรวจค้นพบเมทแอมเฟตามีนจำนวน 100 เม็ด บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกสีฟ้าแบบ รูดปิดเปิดด้านบนซุกซ่อนอยู่ในลิ้นชักตู้เสื้อผ้าภายในร้าน บริเวณหลังร้าน โดยจำเลยรับว่าเป็นของ จำเลยซึ่งซื้อมาจากนายกิตติพงษ์หรืออ้อต ซึ่งเป็นคู่เขยกับจำเลยในราคาเม็ดละ 110 บาท และนำมา จำหน่ายในราคาเม็ดละ 150 บาท ซึ่งเป็นการที่จำเลยนำเจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นร้านที่เกิดเหตุ ด้วยตนเองและให้การในทันทีขณะถูกจับกุมโดยไม่มีเวลาคิดไตร่ตรองเพื่อบิดเบือนข้อเท็จจริง จึง เชื่อว่าจำเลยได้ให้การตามความเป็นจริง ประกอบกับไม่ปรากฏว่าพยานโจทก์ทั้งสองเคยรู้จักหรือมี สาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยมาก่อนและเป็นการเข้าจับกุมตรวจค้นเนื่องจากสืบทราบมาก่อนว่าที่ ร้านเกิดเหตุมีการลักลอบจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนจนกระทั่งมีการวางแผนล่อซื้อเมท แอมเฟตามีนและจับกุมจำเลยได้ อันเป็นการปฏิบัติงานตามหน้าที่ปกติของพยานโจทก์ทั้งสองซึ่ง เป็นเจ้าพนักงานตำรวจท้องที่ จึงไม่มีเหตุทำให้ระแวงสงสัยว่าพยานโจทก์ทั้งสองจะแกล้งเบิกความ ปรักรับจำเลย เมื่อปรากฏว่าเมทแอมเฟตามีนจำนวน 100 เม็ด ของกลาง ตรวจค้นพบในลิ้นชัก ตู้เสื้อผ้าที่อยู่ในร้านที่จำเลยพักอาศัยอยู่และจำเลยยังให้การถึงการได้มาของเมทแอมเฟตามีน ดังกล่าวโดยละเอียดด้วย จึงฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าเมทแอมเฟตามีนของกลางดังกล่าวเป็น ของจำเลยซึ่งมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามฟ้อง อนึ่ง คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องมาแล้วว่า จำเลยมีเมทแอมเฟตามีนของกลางจำนวน 115 เม็ด ไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โดยเมท แอมเฟตามีนจำนวน 115 เม็ด ดังกล่าว คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 3.116 กรัม เมื่อปรากฏว่าเมท แอมเฟตามีนของกลางจำนวน 15 เม็ด ที่จำเลยจำหน่ายให้แก่สายลับเป็นส่วนหนึ่งของเมท แอมเฟตามีนจำนวน 115 เม็ด ที่จำเลยมีไว้เพื่อจำหน่าย ดังนั้น จึงย่อมสามารถคำนวณหาสาร

บริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนจำนวน 15 เม็ด โดยคำนวณเทียบกับปริมาณสารบริสุทธิ์ของเมทแอมเฟตามีนจำนวน 115 เม็ด ซึ่งคำนวณแล้วปรากฏว่ามีสารบริสุทธิ์ 0.406 กรัม ซึ่งเกินกว่าสามร้อยเจ็ดสิบห้ามิลลิกรัม แต่ไม่ถึงยี่สิบกรัม การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 66 วรรคสอง ซึ่งตามมาตรา 100/1 วรรคหนึ่งบัญญัติว่า ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษจำคุกและโทษปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอโดยคำนึงถึงการลงโทษในทางทรัพย์สินเพื่อป้องปราม การกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ลงโทษจำคุกจำเลยฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยไม่ปรับด้วยนั้น จึงไม่ถูกต้อง ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 แต่โจทก์มิได้ฎีกาในปัญหาดังกล่าว ศาลฎีกาไม่อาจลงโทษปรับได้ เพราะจะเป็นการพิพากษาเพิ่มเติมโทษจำเลยซึ่งต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 212 ประกอบมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 66 วรรคสอง ส่วนโทษและนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

ไชยยงค์ คงจันทร์ · นพวรรณ อินทร์พรรย์ · ทศนีย์ จั่นสัญญาชัย ธรรมเกณฑ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9923/2555>